Ч. 123. Субота 15 (2) червня 1907 Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Князь Чорногори у Відни. — З угорского сойму. — Рух виноробів в полудневій Франциї).

Цісар приймив вчера в полудне князя чорногорского на приватній авдиєнциї, а по полудни віддав князеви візиту. Вечером князь чорногорский взяв участь в двірскім обіді. Цісар відвідав вчера також перебуваючу у Відни княжну Олену грецку. Нині прийме Цісар на авдиєнциї ґенерального інспектора японьскої армії бар. Ніші, котрий перебуває тепер у Відни.

Оногди і вчера зголошено в соймі дуже богато внесень з предложенями нових законів. Між иншими єсть там внесене о справедливійший розділ податків, о зміну закона векслевого, закона торговельного, закон о лихві і екзекуциї, загальне внесене о утворене селяньских майстрів, о реформу промислову, о купованє державою землї для утвореня рентових осель, о увільнене дрібної посїлости від довгів, о утворене державних шкіл народних і безплатну науку в школї, в справі полекші гіпотечних тягарів, о удержавнене санітарних справ і т. д. Социяліст Мезеффі поставив внесене о загальне і тайне голосоване, а посол Лєндель в справах утвореня самостійної угорскої области митової, окремої армії і власного банку та в справі цілковитої рівности Австриї і Угорщини в заграничнім представительстві. По полудни до міністра торговлї Кошута, яко предсїдателя партиї независимости, удала ся депутация того сторонництва і предложивши єму виказ наведених внесень, перепросила єго, що перед їх внесенем не повідомила єго, одначе то стало ся лише задля пильности справи. Міністер признав, що всї внесеня обняті суть програмою партиї, але звернув увагу, що дуже богато зависить від часу і ситуациї. Вкінци міністер висказав жаль, що єго перед поставненем внесень не повідомлено. — Перший наслідок тої повени внесень досить несподіваний, бо пос. Нада, від котрого більша часть внесень походить, визвав на поєдинок пос. Фаркашгазі'ого, котрий поставив подібні внесеня. Причиною була завзята сварня між ними і взаїмні закиди, що внесеня поставлено умисно в тій лише цїли, аби викликати розголос.

Рух виноробів в полудневій Франциї набрав тепер первостепенного політичного значіня. Той величезний економічно-політичний рух підняв ся під окликом „охорони вина" і грозить тяжкою внутрішною кризою. Щоби зрозуміти ту справу, треба сягнути до єї історії.

Винородну полудневу Францию знищила була до тла маленька а небезпечна комаха фільоксера. В часї двох-трех лїт всї найкрасші виноградники богатої країни, які достатчали найдорожших вин на цїлий сьвіт, лягли жертвою того шкідника, а богате і веселе населенє опинило ся над пропастию материяльної руїни. Однак сему нагломуу нещастю прийшла держава в поміч. Розслїди над фільоксерою видали і средства на неї, а величезні субвенциї допомогли зруйнованим огородникам до заложеня ще гарнїйших і богатших виноградників. Около 1.000 міліонів видала держава на повисшу цїль, а пильність робучого населеня замінила небавом назад цїлу полудневу Францию в один цвитучий огород, замаєний винною лозою.

Але підчас дослїдів над фільоксерою показало ся, що винна лоза, хотяй в гіршім родї, дасть ся також плекати і на менше сонїшних і не пісковатих місцях, а навіть у вогких надморских сторонах. Дальше показало ся, що цукор, постоявши у розчині, сам з себе витворює алькоголь і знаменито дає употребляти ся до засолодженя того квасного вина з мало сонїшних виноградників. А надто ті засолоджувані вина мають більшу алькоголїчну силу і тому находять скорше покупнів. В тій конкуренциї штучної продукциї вин огородники-

2)

Пригода Вальтера Шнафса.

(З француского — Ґі де Мопасана).

(Конець).

Вкінци найрозумнїйшою видала ся єму гадка — углядїти селянина, що йде сам один, без оружя та без ніякого небезпечного знаряду до роботи, вибігти напротив него і давши єму пізнати, що піддає ся, позволити єму себе спіймати.

Здіймив зараз чако, що могло зрадити єго своїм шпилем, і виставив голову зі своєї діри серед величезної осторожности. На цїлім овиді не було видко живої душі. На право піднимали ся до неба дими з коминів невеликого села; на ліво, на кінци довгої алеї дерев побачив велику палату зі стрімкими вежами.

Переждав ще до вечера серед страшенного голоду, не бачучи цїлий час нічого крім перелїтаючих горою круків і не чуючи ніякого звука крім глухих жалоб свого порожного нутра. Вечером був такий знесилений, що положив ся на твердім днї своєї криївки і заснув горячковим, неспокійним сном голодного чоловіка. Скоро засвитало, почав знову розглядати ся в околиці. Однак поля та дороги були й нинї пусті. Тодї обхопив єго душу новий страх — страх перед голодовою смертию. Бачив уже самого себе, як лежить на сподї рова; земні зьвірята і всякі хроби починають злазити ся до єго тїла та обгризати зі всїх боків нараз, втискаючи ся під одїж, щоби вгризти ся в шкіру а величезний крук видовбує єму кінчастим дзюбом очи.

Сей образ доводив єго до скажености. Єму почало здавати ся, що ось-ось зімлїє з голоду. Присяг би, що не удержить ся на ногах ані секунди. Всеж таки вже мав, не зважаючи на нїщо, вирушити до села і зважати ся на все, що лиш випаде, коли нараз побачив трех селян, що ішли з мотиками полем, і щез чим скорше у своїй криївці.

Під вечір, коли почало смеркати ся, таки виліз поволи з рова, згорблений та перепуджений, і з бючим серцем пустив ся в дорогу до недалекої палати, котра преці не видавала ся єму такою страшною, як село.

З партерових вікон палати бухало сьвітло. Одно з них було навіть отворене і навколо розносив ся запах печеного мяса, що дратував немилосерно єго жолудок і аж викручував кишки. Вальтер чув, що єго тягне там непереможна сила а серце наповняє ся очайдушною відвагою. І в однїй хвили, не зважаючи на всякі побоюваня, в пікельгавбі, як був, станув в отворенім вікнї.

Осьмеро служби сидїло в серединї довкола стола при вечері. Нагле одна служниця пустила склянку і роззявивши рот та вплявивши трівожні очи у вікно, лишилась без руху на своїм кріслї, немом здеревіла. Всї погляди звернули ся сейчас знад тарілок до вікна. Побачили — Прусака.

Господи! Прусаки штурмують палату!

Роздав ся вереск, один страшний вереск, зложений з вісьмох вересків, кождий в иншій тонациї, вереск смертельного страху, а потім усї схопили ся з місць в безладнім переполосї і як скажені, попихаючи одно другого, стрімголов кинули ся дверми до утечі. Перевертали по дорозі крісла, мужчини звалювали на землю женщини і по їх тїлах втікали з комнати що сили. В двох секундах місце опустїло зовсім а перед очима Вальтера Шнафса, котрий все ще стояв під вікном як замаґнетизований, лишив ся тілько стіл, заставлений посудою повною їдла.

Однак тепер він довго не вагував ся, але як стій перескочив мур і звернув ся до тарілок. Зі страшного голоду тряс ся цїлий як в пропасници, а все таки страх єго ще здержував. Наставив уха і слухав. Двері відмикали ся і замикали ся на всї сторони, на поверсї було чути швидкі кроки, а з двору доходив гомін тїл, що спадали з висоти на мягку землю, начеб люди вискакували з вікон першого поверха. Перепуджений Прусак вслухував ся з бючим серцем в той неясний лоскіт, аж нараз всяка метушня скінчила ся і велику палату заповнила гробова тишина.

Тодї Вальтер усїв вкінци перед одною тарілкою, що була ще не рухана, і почав їсти. Їв величезними куснями, немов лякав ся, щоби єму не відобрали бенкету, заким напхає ся достаточно. Кидав собі обома руками куснї в рот, а величезні порциї щезали одна за другою в єго широкім жолудку, розпихаючи горло по дорозї. Кілька разів мусїв на хвилю перестати їсти, мало не вдавивши ся. Тодї сягав по збанок з яблочником і переполїкував ним пролик. Тим способом опорожнив майже всї тарілки і бутельки, а відтак запаморочений їдою та на-

продуценти дорогих природних вин мусїли уляччи. Для полудневої Франциї настала постійна, неминуча і необхідна економічна криза, яка грозить краєви новою руїною.

Довго нарікали безрадно властителї винниць, аж отсе зірвали ся до рішучого, енерґічного чину. В цїлій полудневій Франциї відбувають ся від довшого часу аґітацийні віча з жаданєм до правительства, щоби законодатними способами хоронило французску продукцию природних вин. Отже жадають наложеня оплати на заграничні квасні вина, яких уживають до фабрикациї ріжних штучних родів вин і заборони штучного приладжуваня алькоголїчних вин. Передовсїм звернена увага полудневої Франциї на Париж, яко головного консумента дорогих вин. Коли правительство не полагодить скоро тої справи, то загрожено навіть, що розаґітовані стотисячні товпи населеня потягнуть до Парижа. Тим критичнїйше представляє ся цїла та справа, що між войском проявляють ся живі симпатиї для того руху і доводять до частих манїфестаций, суперечних з войсковою дисциплїною.

На всякий спосіб енерґія виноробного населеня помогла. Справа винороби стала вже предметом нарад французского парлямєнту, а социялїстичний посол Жоре вніс навіть проєкт удержавненя всїх виноградників. Палата відкинула той проєкт 505 голосами против 66. Правительство приготовлює далекосягаючі проєкти задля полагодженя винної кризи, а справа есть о скілько важна, о стілько і трудна, бо продукция вина у Франциї виносить річно понад 50 міліонів гектолїтрів, а продукция цукру міліон тон.

Новинки.

Львів, дня 14-го червня 1907.

— **Відзначенє.** Є. Вел. Цїсар надав інспіциентови сторожі скарбової, Войтїхови Феронови в Нов. Санчи за виратоване з нараженєм власного житя двох людий від утопленя, срібний хрест заслуги з короною.

— **Дирекция домен і лїсів державних.** „Wien. Ztg." оповіщує: Є. Вел. Цїсар призволив на сполученє обох віддїлів дирекциї домен і лїсів державних у Львові та іменував директора домен і лїсів державних Петра Гірша директором сполучених віддїлів а рівночасно і радником Двору.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс практиканта концептового Намістництва Мар. Нїгарского, з Підгаєць до Львова; дальше секретаря повітового Мечислава Пнєю Мсцїзуєвского з Переворска до Львова і канцелїста Намістництва Казим. Завадского з Коросна до Переворска.

— **Ц. к. Адмінїстрация податків** подає до відомости: Президия ц. к. кравевої Дирекциї скарбу установила в імени ц. к. Мінїстерства скарбу:

1. ц. к. радника скарбу Антона Прохаску предсїдателем комісиї оцїнкової податку особисто-доходового в окрузї оцїнковім „місто Львів", як також предсїдателем комісиї загального податку заробкового для товариств податкових I. і II. кляси в окрузї розкладаня „Палати торговельної і промислової львівскої і брідскої і товариств податкових III. і IV. кляси в окрузї розкладаня місто Львів".

2. ц. к. радника скарбу Йосифа Вайнберґа заступником предсїдателя комісиї оцїнкової податку особисто-доходового для округа оцїнкового „місто Львів" як також заступником предсїдателя комісиї загального податку заробкового для товариств податкових I. і II. кляси в окрузї розкладаня „Палати торговельної і промислової львівскої і брідскої".

3. ц. к. радника скарбу Кароля Бандрівского заступником предсїдателя комісиї загального податку заробкового для товариства податкового IV. кляси в окрузї розкладаня „місто Львів".

— **Дирекциї ц. к. держ. шкіл середних в Станиславові,** а іменно: ц. к. ґімназиї з викладовим язиком руским, ц. к. ґімназиї I. з викл. язиком польским, ц. к. ґімназиї II. з викл. язиком польским і ц. к. висшої школи реальної подають до відомости, що вписи до I. кляси перед шкільними фериями в тих заведенях відбудуть ся в днях 3 і 4 липня від год. 9—12 перед полуднем і від 4—5 по полудни, а виїмково, і то лиш для замісцевих, також дня 5 липня від год. 9—11 перед полуднем. Вступні іспити до I. кляси в тих заведенях будуть відбувати ся: в пятницю дня 5 липня від год. 3 по полудни іспит письменний, а в суботу дня 6 липня від год. 10 рано іспит устний.

— **Дирекция прив. ґімназиї женьскої в Станиславові** оповіщує, що вписи до I. кляси тої ґімназиї перед шкільними фериями відбудуть ся в днях 2 і 3 липня від години 9—12 перед полуднем, вступні іспити до I. кляси того заведеня будуть відбувати ся в четвер дня 4 липня від год. 3 по полудни.

— **З зелїзниці.** Із Станиславова доносять: З нинїшним днем, 14 с. м. заведено на ново рух особовий межи Делятином а Яремчем поїздами ч. 3111 і 3114 без пересїданя в місци перешкоди рівночасно заведено також рух товаровий межи тими стациями поїздами ч. 3172 і 3175. В виду того буде від тепер відбувати ся необмежений рух поїздів на цїлім шляху Станиславів Керешмези.

— **Дрібні вісти.** Вибір п. Ст. Цюхціньского на президента міста Львова одержав — як зачувати — найвисшу санкцию. — Електричний трамвай буде від завтра (суботи) курсувати на площу повиставову. — П. Ірена Витковска загубила вчера ідучи до міского города золотий дамский годинник з ланцушком вартости 400 корон. — Дня 11 с. м. відбуло ся вінчанє п. Павла Дурбака, інжиніра, з панною Мартою Стефановичівною, донькою катехита учительскої семінариї у Львові. — В Брокенгід в Канадї відбуде ся дня 3 липня с. р. вінчанє п. Максима Поповича-Березиньского з Ясенова, брідского повіта з панною Сальомеєю Лучкевичівною, американьскою Русинкою з Шамокен в Пенсильванії. — Для „славного капітана з Кепенїк", шевця Фойґта, зібрано до 35.000 марок (42.000 кор.), котрі засуджений одержить, коли по відсидженю кари вийде з вязниці. — Асистент зелїзничий Ів. Ташке, стаціонований в Товстім, втік звідтам, спроневіривши 20.000 корон. Доси не вислїджено дефравданта, котрого жінка і діти пробувають у Львові. — В Хмелївці, теребовельского повіта, заводить ся з нинїшним днем (14 с. м.) при тамошнім урядї почтовім телеґрафічна стация з обмеженою денною службою. — В місцевости Ільцен коло Лїнебурґа вдарив оногди грім у вертаючий з вправ віддїл артилериї, розірвав одну пушку, вбив одного артилериста і одного коня, і шість вояків зранив тяжко а чотирох легко.

— **Читальня „Просьвіти" в Комарні** з нагоди 25-лїтного ювилею заснованя тої-ж устроює торжество „Посьвяченя прапора", яке відбуде ся дня 25 червня с. р. в церкві сьв. Петра і Павла в Комарні о год. 8 рано. По службі Божій відбудуть ся о годинї 10-ій загальні збори філії „Просьвіти".

— **Огнї.** Дня 30 мая вибух в само полудне грізний огонь в Залїзцях старих, брідского повіта і згоріло пять будинків, представляючих вартість около 10.000 корон. — Зі Специї в Італії доносять, що в корабельних варстатах в Муджано вибух великий огонь, котрий наробив шкоди на звиш міліон лїрів (корон).

питком, обжертий як зьвір, червоний, потрясаний щикавкою, порозпинав на собі всї ґузики мундуру, щоби відсапнути, не годен рушити ся з місця бодай на крок. Очи тепер єму примкнули ся, думки стали мішати ся і він зложивши на столї руки, опер о них тяжку голову і заснув. — — — — — — —

Була вже пізна ніч. Вузкий серп місяця осьвітлював скупо парк довкола палати. Якісь тїни пересмикували ся мовчки поміж корчі, а заблуканий промінь місяця запалював денеде ясний блиск на вістрю зі стали.

Спокійні мури палати зарисовували ся на небі чорною сильветою. В одних лише двох вікнах партеру горіло все ще сьвітло.

Нараз роздав ся грімкий оклик:

— Наперед, хто живий! До приступу, хлопці!

І в одній хвили всї двері, фіртки, вікна та віконницї подались під людскою навалою, що торощила по дорозї все, аж впала до середини палати. В млї ока пятьдесять уоруженних по сам чубок людий вдерло ся до кухні, в котрій Вальтер Шнафс хропів як дома, і опираючи єму о груди цївки пятьдесятьох набитих рушниць, звалили єго на землю, спіймали і звязали від стіп до голови.

Прусак так перепудив ся, що не міг дихати: збитий, обштуркуваний кольбами, затуманений, не знав, що з ним діє ть ся і був близьким божевільности.

Нараз якийсь військовий великого росту і сильно випасений, одїтий в мундур з численними золотими ґальонами, поставив на животї Вальтера стопу і крикнув:

— Ти є моїм бранцем! Піддай ся!

Прусак зрозумів одно лише слово „бранцем" і притакнув чим скорше:

— Ja, ja, ja!

Піднесли єго з долівки, привязали шнурами до крісла і побідники, сопучи як міхи, стали придивляти ся єму з великою цїкавостию. Богато з них мусїло сїсти, так їх вичерпали зворушеня і труд при атаку.

Товсте лице Вальтера почало сьміяти ся, сьміяти ся тим щирійше, чим більше набирав певности, що вкінци дістав ся справдї до неволї.

Другий офіцир війшов до комнати з рапортом:

— Полковнику! Неприятель завернув ся з поля бою. Здає ся, що богато мусить бути ранених. Ми пани палати.

Випасений воєвник, отираючи піт з чола, крикнув:

— Побіда!

І добувши з кишенї малий, купецкий записник, нотував на нїм: „По завзятім опорі Прусаки мусїли завернутись, забираючи поза поле битви своїх поляглих і ранених, котрих число оцїнено на 50. Кількох бранців дістало ся в наші руки".

Молодий офіцир відозвав ся:

— Жду на дальші прикази, полковнику!

А той відповів:

— Мусимо завернутись, щоби уникнути другого нападу.

І зараз видав дотичні прикази. Сформовано відділ в тїни паркових дерев і рушили, окружаючи зі всїх боків Вальтера, обвязаного шнурами, котрих кінцї держали шістьох воєвників з револьверами в руцї. Щоби розслїдити дорогу, вислали передну сторожу. Віддїл посував ся наперед з найбільшою осторожностию, задержуючись від часу до часу.

Сходило сонце, коли відділ станув в підпрефектурі де-ля-Рош-Оайзель, котрої народна ґвардия довершила того воєнного дїла. Там вже ждали товпи населеня, всї перепуджені та роздратовані. На вид пікельгавби бранця зірвав ся страшенний гамір. Женщини підносили руки; старці плакали; якийсь горячокровний дїдусь кинув патиком на Прусака і скалїчив одного з ескорти в ніс.

Полковник крикнув:

— Уважати там, щоби вязниця була цїла!

Вкінци дійшли до маґістрату. Отворено арешт і увільнивши Вальтера зі шнурів, кинули єго до келії. Двіста узброєних людий держало варту довкола.

Тодї Прусак мимо проявів нестравности, яка єму докучала, розворушений з радости, став танцювати по своїй келії, але то танцювати як божевільний, викидуючи в гору ноги і руки, вибухаючи сьміхом і верещучи, аж вкінци упав під мур з ослабленя.

Дістав ся до неволї! Уратований!

Так то відобрано Прусакам замок Шампінї по шестигодинній окупациї.

Полковник Ратіє, властитель блаватного склепу, котрого сей лицарский подвиг висунув на чоло народної ґвардиї в Ля-Рош-Оайзель, одержав медаль за хоробрість.

— **Іспит зрілости** в рускій ґімназиї у Львові для відділу „Б“ відбув ся в днях від 1. до 9. червня. Приступило до іспиту 33, між ними 5, екстерністів і 1 приватист; зложили іспит: Буґель Юр. (приват.), Воєвідка Теодор, Гошко Юрко, Давид Грицьь (з відзн.), Демчук Матвій, Качмарский Михайло, Король Стефан, Крет Семен, Куровецкий Роман, Лїщиньский Осип, Михайлишин Володимир, Музичка Андрій (з відзнач.), Марчак Евген (екст.), Панас Микола, Подолиньский Олекса, Притуляк Микола, Романів Василь, Склепкович Володимир, Стоцкий Денис, Тимцюрак Володимир, Франко Андрій, Франко Тарас (з відзнач.), Фжундзей Іван, Яворский Антін (екстер.). Поправок: 4 публич., 2 екстер.; 1 екстер. відступив а репробовано 2 публичних учеників.

— **Про загадочне убийство**, до вияснення котрого треба би справдї хиба якого Шерлька Гольмса, доносять тепер з Петербурга: Перед кількома днями стало ся тут убийство, котре вельми заворушило тутешний т. зв. великий сьвіт. Молоду і красну жінку ґвардийского официра Тарновского, котрий часто робив службу на царскім дворі, знайдено убиту на сходах, що вели до єї помешканя. Куля, що застрягла з заду в голові тої дами, знаної з високих товариских кругах, зробила конець єї житю. Лікарі сконстатували, що смерть мусїла в одній хвили наступити. За убийником чи убийниками й слїд пропав. Полїция могла лиш то вислїдити, що на кілька днів перед убийством, ходила попри брами дому, де мешкав офіцир від ґвардиї Тарновский, якась дуже груба і незвичайно висока дама та часто навіть ставала під помешканем згаданого официра. Тайна полїция здогадує ся з деяких познак, що тота незвичайно груба і висока дама то був лиш перебраний мужчина, котрий з припорученя других осіб виконав убийство. Отже розходить ся тепер о питанє: з чиєго припорученя? Многі добачують в тім убийстві вирок смерти революционерів, котрі в той спосіб хотіли пімстити ся на Тарновскім, котрий за часів Трепова в Петербурзї робив зі своїм віддїлом ґвардиї патрульну службу. Але революционери не мстили ся доси нїколи на жінках за їх мужів. Невиясненний позістав доси факт як міг недобачити убийства дверник того дому, котрий вечером перед катастрофою відводив паню Тарновску на гору.

— **Місто, що западає ся під землю.** З Льондону доносять, що місто Мотервель в Шкотиї западає ся в землю і не богато бракує а готове цїле запасти ся. В послїдних днях запало ся кілька улиць і завалили ся доми а дальші улицї значно обнизили ся. Серед жителїв міста настав великий переполох. Місто Мотервель має 20.000 душ і лежить над копальнями вугля та зелїзної руди. Землю в тих копальнях вибрано в споді так, що верхні верстви не мали вже опори і почали западати ся, що стало ся причиною катастрофи.

— **Віденьский учений — злодієм.** Великої сензациї не лиш у Відни, але й в цїлім сьвітї наробила слїдуча подія: Молодий віденьский історик др. Роберт Айслер, котрий дав ся вже був пізнати із своїх наукових праць та позискав собі прихильність не лиш віденьских учених та австрийского мінїстерства просьвіти, але й заграничних учених і правительств, іменно же італїяньского мінїстерства, приїхав був минувшої суботи дня 8 с. м. до міста Удіне в північній Італиї і лишивши свій пакунок в гостинници, пішов зараз до тамошної архіепіскопскої бібліотеки, предложив там поручаюче пильно від італїяньского мінїстерства просьвіти і казав показати собі кілька старих книг, кодексів. Бібліотекар приніс єму жадані книги і він посидїв над ними кілька годин а відтак около полудня сказав сьвященикови, що він тепер піде на обід а книжки нехай лишать ся. Айслер гадав очевидно, що бібліотекар лишить книжки на столї. Той однак забрав їх і поскладав на своє місце до шафи та побачив при тім, що бракує одної книги, незвичайно цїнного кодексу з пятнайцятого столїтя, украшеного мінїатурами. Сьвященник пішов зараз до гостинницї до Айслера а по дорозї дав знати й полїциї. Айслер зразу випирав ся, мов би взяв книжку і вернув зі сьвящеником до бібліотеки і тут обіцяв дати єму на забезпечене кредитовий лист австро-угорского банку на 5000 лїрів. Тимчасом надійшов інспектор полїциї Контін, котрий пізнав зараз Айслера яко того, котрий недалеко головної почти допитував ся єго, до почта. Айслер і тому перечив, але відтак казав, що він хотів лиш надати лист на почту. Інспектор набрав тодї підозріня і арештував Айслера а лишивши єго поки що в полїцийній касарни, пішов на почту і там найшов рекомендований пакунок заадресований до віденьского фотографа Франкенштайна а в нїм пропавший кодекс.

Тимчасом Айслер підрізав собі в касарни горло ножиком, але зовсім не небезпечно; єго відставлено до шпиталю, де лїкар обвязав рану. Коли інспектор вернув, був Айслер знову в касарни і тут при другім протоколї признав ся до крадежі. Тодї єго арештовано а що він був дуже роздразнений, то завізвано лїкаря, котрий дав єму успокоюючого лїку і тодї замкнено єго в кели з шістьма иншими арештантами, котрим ще поручено, щоби они уважали на Айслера. Около 3 год. рано коли Айслер гадав, що прочі арештанти вже сплять, розбив він фляшинку з лїком, яку лишив єму лїкар, і куснями скла підрізав собі жили, так що кров зачала сильно з него течи. Тодї кинулись на него арештанти, вхопили міцно за руки і наробили крику. Завізваний лїкар знайшов рани легкі і завязав їх а в недїлю відставлено Айслера до шпиталю. — Загально припускають, що Айслер вкрав книжку не на то, щоби єї собі присвоїти, лиш щоби єї відфотоґрафувати. Айслер походить з маючої віденьскої родини.

Телєграми.

Відень 14 червня. Прибув тут кн. Юрий грецкий.

Льондон 14 червня. Даньский король і королева прибули вчера до Порсмес, а рано всїли на королївский яхт і поплили до Шербурга.

Мадрид 14 червня. Король і королева приїхали вчера до Ля Ґранха (Granja), де позістануть аж до кінця липня.

Краків 14 червня. Від кільканайцяти днїв переїздкає через Краків що дня дуже велике число руских еміґрантів з Галичини до Канади, що дня по кількасот осіб. Крім того проявляє ся дуже великий еміґрацийний рух жидів російских до Америки.

Краків 14 червня. Арештовано тут 19-лїтного молодця іменем Антона Сьвєроновского з Москви, при котрім знайдено 705 рублїв і 221 К. Він відмавляє всяких вияснень що до своєї особи.

Париж 14 червня. Президент мінїстрів Клемансо приняв вчера вечером мінїстра війни ґен. Пікарта і полковника Жірарда, котрим поручено слїдство о подіях в 100 полку піхоти.

Париж 14 червня. Президент мінїстрів Клемансо вислав до мерів (начальників громад), котрі подали ся до димисиї, письмо з повідомленем, що тої димисиї не можна приняти, не хотячи допустити до дезорґанїзациї адмінїстрациї краю. Президент мінїстрів відкликує ся до почутя обовязку і патріотизму мерів та упоминає їх, щоби не грали ся в реакцию чи може анархію.

Париж 14 червня. До „Petit Temps“ доносять з Тульону, що серед робітників в арсеналї настало велике заворушене з причини висказу, який знаходить ся в звітї слїдчої комисиї, що вислїд праць в арсеналї рівнає ся нулї. Робітники задумують ставити пасивний опір зарядженям адмінїстрациї.

Париж 14 червня. Президент Фалїєр виїхав вчера вечером в супроводї президента мінїстр. Клеманса і мінїстра маринарки Томзона до Шербурга, щоби там повитати даньского короля і королеву. Мінїстер справ заграничних не міг поїхати з причини нездужаня.

Нарбон 14 червня. Ради громадскі 71 місцевостий округа Нарбон, котрі обнимають загалом 74 місцевостий, подали ся до димисиї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32** 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*,
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня, 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).